

# ACCIÓ

**DEL CENTRE AUTONOMISTA DE  
DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA  
INDÚSTRIA**



**FUNDAT L'ANY 1903**

**Barcelona, Octubre de 2004**

## Sumari

<i>Editorial</i> .....	4
<i>Cartes al CADCI</i> .....	5
<i>El Castell de Montjuïc</i> .....	7
<i>Joan Soler</i>	
<i>Teresa Claramunt</i> .....	8
<i>Teresa Ginesta</i>	
<i>Fa 70 anys dels Fets del 6 d'Octubre</i> .....	9
<i>Agustí Barrera</i>	
<i>Consideracions sobre política capitalista</i> .....	11
<i>J. Fabregat</i>	
<i>Votar sí, Votar no</i> .....	13
<i>Estanislau Torres</i>	
<i>Església</i> .....	15
<i>Pere Casadesus</i>	
<i>L'Ermita i el Gos</i> .....	16
<i>Maria Hernández Roig</i>	
<i>Dimissions</i> .....	16
<i>Manel Fernández</i>	
<i>Llegendes</i> .....	17
<i>Pere Roca</i>	
<i>Herois Anònims</i> .....	17
<i>Miquel Ortiz</i>	
<i>El Fòrum</i> .....	18
<i>Lluís Casamitjana</i>	
<i>Immigració</i> .....	18
<i>Joan Vilaplana</i>	
<i>La cara gruixuda del ministre</i> .....	19
<i>Antoni Munné</i>	
<i>El nom ja no fa la cosa</i> .....	20
<i>Lluís Urpinell</i>	
<i>Els nostres personatges: Joan Fiveller</i> .....	21
<i>Joan Miragall</i>	
<i>Racó poètic</i> .....	22
<i>La nostra crítica</i> .....	23

## EDITORIAL



# ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA  
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ  
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica, 10  
Tel. 93.304.68.08  
Fax 93.430.68.12  
08002 Barcelona

Hem passat gairebé un any amb angoixa per no saber si podria tirar endavant aquesta nostra revista ACCIÓ, òrgan del CADCI, que dedica tots els seus esforços a la propagació i millora de la llengua catalana i també, com no, a la projecció de la nostra entitat arreu del món.

El mes de Juliol hem rebut el vist i plau per part de la Generalitat de Catalunya per poder continuar amb la seva ajuda, i els socis, amics, col·laboradors i simpatitzants ho agrairan.

No haurem de tornar els originals als seus autors, i si les disponibilitats fossin més extenses, també podríem ampliar la nostra capacitat i el tiratge.

Estem contents i des d'aquesta tribuna desitgem que col·laboradors i benefactors continuïn veient amb bons ulls la revista.

A últims de Juny, en el cercle de conferències sobre Cultures del Treball, que es donaven al recinte del Fòrum de les Cultures, el CADCI va ser invitat pel Departament de Cultura de la UGT per assistir-hi. En el conjunt de dissertacions i a càrrec d'oradors molt qualificats, vàrem conèixer la problemàtica en diferents països, que gairebé ve sent el mateix caire a tot arreu, amb les variacions polítiques i econòmiques segons la riquesa de cada país.

Encara que ens repetim en cada número d'aquesta revista, hem de recordar que acceptem cartes i articles de les més diverses tendències polítiques i socials, sense que això vulgui dir que ens en fem solidaris, l'únic que demanem és que la seva extensió no sobrepassi de una o dues pàgines, i que el seu contingut sigui respectuós amb els altres i seguint la tendència de la qual fem bandera: la democràcia.

## CARTES AL CADCI

PODEU ENVIAR LES VOSTRES CARTES, MIRANT DE NO SOBREPASSAR LES 18 LÍNIES A DOBLE ESPAI, A  
RBLA. SANTA MÓNICA, 10 08002 BARCELONA.

PREGUEM INDIQUEU EL NOM I EL COGNOM ENCARA QUE VULGUEU APARÈIXER SOTA UN PSEUDÒNIM

### Tornem amb l'IPC

Quan el govern calcula l'IPC anual, no recorda mai d'incloure-hi l'apartat de la vivenda. S'imaginen com pujaria?

Tampoc es dediquen a comprovar els preus que regeixen en els mercats. D'on treuen, doncs, l'IPC?

Lluís Pujol

### Una Guerra molt particular

He llegit en un diari del 26 de Maig d'enguany, i segons les declaracions del ministre Sr. Bono, que la guerra de l'Iraq ha costat a l'erari del país uns 370 milions d'Euros.

Ara em pregunto, en la seva declaració de la renda, el causant d'aquest desgavell, ho declararà com a despeses personals?

Pere Roca (Mataró)

### Prioritats Legislatives

Quan convé els governs, siguin del caire que siguin i aprofitant una majoria absoluta, apliquen unes lleis o decrets per imposar un canvi de formes o figures en un temps molt breu; pot ser un acte dictatorial o potser un bon ensurt, fins aquí és el que sempre hem vist, però quasi sempre són conveniències particulars de partit, però quan veritablement es necessita una llei per acabar d'una vegada per sempre amb la violència domèstica les presses no es veuen per cap costat.

J. Martínez

**L'educació és l'arma més  
poderosa que es pot utilitzar  
per canviar el món**

### El Pes dels Papers

Costa més tornar els documents robats pels franquistes a institucions oficials, partits polítics i particulars (i que a Salamanca tracten com si fossin propietat particular de la ciutat) que les tropes destacades a l'Iraq.

Uns es troben a poc més de 700 quilòmetres, els altres a molts milers.

D. Martín

### Ull Clínic

L'FBI, i la CIA nord-americans han demostrat la seva ignorància i falta de perspicàcia en uns afers senzills. Encara no saben que darrere els atemptats soferts a les torres bessones hi ha unes sigles sospitoses.

Els populars espanyols Accbes i Zaplana els podrien donar algunes lliçons, en saben molt...

Lluís Gil

### Justícia

L'anomenat "tribunal de la Haia" no té cap mena de crèdit en les seves actuacions.

Està jutjant actualment uns antics dirigents balcànics per genocidi perpetrat en l'última refrega entre ètnies i religions.

Seria bo recordar als components d'aquest tribunal els noms de Pinochet, Videla, Maresa, Stroesner, Obiang, Trujillo, Bush i altres ja desapareguts

J. Garcia Pineda

### Els qui escoltem la ràdio

Tenim una emissora de ràdio que podem escoltar a tothora, jo l'he sentit a quarts de dues de la matinada en un programa molt bo. Tots els seus programes són magnífics, els locutors i presentadors i la resta del personal sembla que els hagin escollit entre els millors. Ja podeu suposar que em refereixo a Catalunya Ràdio.

Bé, ha entrat una nova direcció que ho està regirant tot a l'inrevés, treuen els programes amb més oients sense que les substitucions estiguin a la mateixa alçada, sembla que vulguin seguir la teoria que tot el que NO han fet ells sigui dolent.

Antònia Vallespir

### Turisme

Hi ha moltes maneres de fer turisme; cultural, polític, lúdic, fotogràfic,...

Com es podria qualificar el dels illencs que van anar al Club Rasputin de Moscou?

Lluís Pueyo

### Gràcia

Recordeu com era la barriada de Gràcia? barri de menestrals, obrers, botiguers, etc. On hi havia molts centres culturals, teatres, centres excursionistes, etc. Què en queda de tot això?

Quasi res.

Ara s'ha convertit en un barri de sorolls i bevedors, on la vida comença a mitjanit, on el descans de l'obrer és una

il·lusió, on la venda ambulant de begudes supera a la dels bars, on la gent que trobes a la nit no és gent de Gràcia, on els guarniments de la festa Major als carrers són destrossats la primera nit, amb el desencís dels que s'han passat tot un any treballant, a part del cost econòmic i la il·lusió dels veïns per donar vida i continuïtat a les festes.

Aquest no és el meu barri, no m'agrada.

Juli Figueres

### **Música o soroll**

En una conversa sobre música, un dels participants va explicar que estava en el tercer curs de música del conservatori. No se'l veia molt convençut, algú li va

preguntar si l'havien obligat a seguir aquesta carrera d'una manera forçada, res més lluny de la veritat, ja de ben menut havia demostrat una gran afecció, treia bones notes, però el seu desencís era per causa ben diferent, senzillament no hi veia un esdevenidor gaire brillant, veia que quan acabes la carrera tindria poques oportunitats per obrir-se camí en la professió, els llocs de les grans orquestres estaven ocupats per músics ja consagrats. En canvi, sense tants estudis, qualsevol "cantautor" en treia molt més rendiment.

No hi veia cap solució i estava rumiant engegar-ho tot a rodar. Qui li treu la raó?

Miquel Camps

## **EL CASTELL DE MONTJUÏC**

Joan Soler

Sembla que per fi, el castell de Montjuïc ja no serà un estigma per als ciutadans de Barcelona, el mateix que la derrocada ciutadella, que únicament servia per a vigilar les activitats polítiques del barcelonins i pitjor encara, de presó i cambra de turments per als que volien viure lliures de qualsevol opressió.

Únicament el 1640 va servir per defensar la ciutat, les hostes del Marqués de Velez assetjaven Barcelona per mar i per terra, i els defensors atrinxerats al castell aconseguiren, en una sortida per sorpresa, derrotar als de Velez. Aquest fet es produí un 26 de gener (quina coincidència) i provocà la caiguda d'un enemic de Catalunya, el Comte d'Olivares.

Desgraciadament el 27 de febrer, moria el que havia estat un gran defensor del país, en Pau Claris, afeblit pels aconteixements en la seva precària salut.

No podem guardar un bon record del castell, més aviat el contrari, però deixant de banda les rancúnies ens haurem d'acostumar a mirar-lo com un paisatge més de la ciutat.

## Teresa Claramunt

Teresa Ginesta

A últims del segle XIX es produïren unes protestes femenines per les males condicions en què havien de treballar en les fàbriques i tallers, afegint-hi els tractes desconsiderats que pel fet de ser dones havien d'aguantar. En aquells temps, sense el suport de l'opinió pública, eren tractades d'anarquistes i revolucionàries, vaja com avui en dirien, terroristes.

La Teresa va intentar aglutinar aquests crits de protesta formant una societat, sinó secreta, quasi bé, una

espècie de sindicat de les dones. Ja es pot entendre que les autoritats no toleraven de cap manera qualsevol opinió que no coincidís amb els cànons llavors establerts.

Mai va defallir, tota la seva vida va ser una lluita contínua per defensar la dignitat de les dones.

Les feministes actuals tenen molt per aprendre d'aquelles lluitadores que, si més no, van posar les llavors de la lluita femenina per la dignitat i el respecte a la seva condició.



Teresa Claramunt, pionera en la defensa dels drets de les dones

*Sentim comunicar a tots els socis i amics la pèrdua del nostre amic i consoci Ernest Mullor, la seva filla Gemma ens ho va fer saber el passat mes d'Abril. A ella i a tota la seva família els trametem el nostre més sentit condol.*

## Fa setanta anys dels fets del sis d'octubre.

Podem considerar els esdeveniments del sis d'octubre del 1934, com un model, un reflex, del difícil "encaix" de Catalunya dins del marc del regne d'Espanya, o de l'Estat Espanyol, que al llarg del temps s'havia materialitzat en un seguit de topades, entre interessos contraposats, així tenim dades i dates que ens confirmen el que diem: la revolta dels Segadors o guerra de separació (1640), la guerra de Successió (1714), o la darrera maltempsada (1936-1939).

Els fets del 6 d'octubre els podem interpretar, no com un acte d'irreflexió, com alguns analistes els han considerat, sinó com la culminació d'una situació de tensió entre el govern central i el govern de la Generalitat, per una qüestió de nivells de sostre de poders. El detonant que fa esclatar la situació és el conflicte de competències sobre la Llei de Contractes de Conreu, votada pel Parlament Català el 12 d'abril del 1934, que no és acceptada pel govern espanyol; de fet, es tracta de minimitzar la capacitat legislativa del Parlament Català, veiem com el rerefons del problema és la qüestió del poder polític i de la sobirania nacional. Aquesta era una llei moderada, que establia una reforma agrària gradual de tipus individual, no col·lectiva, que fomentava el cooperativisme. Els propietaris de l'Institut Català de Sant Isidre, a través del seu representant el senyor Francesc Cambó, presenten un recurs d'inconstitucionalitat, davant del Tribunal de Garanties Constitucionals, aduint que el Parlament Català era incompetent per a legislar en matèria social.

En el fons el que estava en joc era la capacitat del poble català a decidir mitjançant el seu Parlament, en un cas com aquest en el qual les reivindicacions nacionals, s'agermanaven amb les socials. Malgrat el rebuig del tribunal espanyol, la llei és tornada a votar íntegra pel Parlament Català, dos mesos després, el 14 de juny. Aquesta situació de confrontació, resta enverinada pel fet que a Madrid, el 4 d'octubre ha pujat un govern presidit per A. Lerroux, amb tres ministres de dretes, de la Confederación de Derechas Autónomas, (CEDA), que diverses vegades havien manifestat la seva oposició ferma a l'Estatut del 1932.

Així, quan des del Palau de la Generalitat el President Lluís Companys, el dia sis d'octubre, a un quart i cinc de nou del vespre, proclamà: " L'Estat Català de la República Federal Espanyola", repetia l'acte de sobirania política que féu Francesc Macià, l'abril del 1931, quan proclamà la República Catalana. La proclama del President Ll.Companys era un acte d'afirmació del govern català, que tenia el suport del Parlament Català i de la majoria del poble. El cap de la IV Divisió militar, era el general reusenc Domènec Batet i Mestres, francmaçó com el mateix Ll. Companys i amb el qual havia mantingut negociacions, al final, però, en requerir-lo, com a President de la Generalitat, que es posés a les seves ordres, aquest declarà l'estat de guerra i féu sortir l'exèrcit al carrer.

La tropa canonejà el local del CADCI ( Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria) des d'on s'havien fet forts un grup de trenta persones amb disset fusells, fidels a la crida del President Ll.Companys per a defensar la nounada República Catalana; cap a quarts d'onze de la nit disparen contra una companyia d'infanteria que amb banda de música, proclamava l'estat de guerra, a resultes dels trets mor un sergent, i cinc soldats i un oficial són ferits. Per l'efecte de les set granades disparades per l'exèrcit, contra el local del CADCI, els patriotes i militants del partit Català Proletari, Jaume Compte, Manuel González Alba i Amadeu Bardina, moren a la matinada del dia sis, la resta fugen pels terrats.

El Conseller de Governació i destacat militant d'Estat Català, Josep Dencàs, fou el responsable de l'organització militar que havia de donar suport, a la nova situació creada per la proclama del President de la Generalitat, la deserció del Comissari General d'Ordre Públic, Coll i Llach, junt a la passivitat del coronel Ricard, cap de la Guàrdia d'Assalt, provocà una



notable descoordinació i va impossibilitar que els 3.200 guàrdies d'Assalt, més els 400 mossos d'Esquadra, i els 3.400 militants d'organitzacions polítiques i sindicals, (Estat Català, Palestra, Nosaltres Sols, Aliança Obrera, Esquerra Republicana de Catalunya, Aliança Obrera, Unió de Rabassaires, Partit Nacionalista Català), poguessin fer front amb èxit a les forces de l'exèrcit, la insurrecció està abocada al fracàs. En aquest aspecte cal fer esment de la posició de la CNT, que es mantingué al marge del conflicte, entenent que era una revolta de Palau. L'objectiu del sis d'octubre era implantar i consolidar l'Estat Català, alhora que instaurar un règim social tan avançat com volgués el poble.

Aïllat el govern català al Palau de la Generalitat, contra el qual són disparades vuit canonades, a les sis de la matinada del dia set, el govern català es rendeix a les forces de l'exèrcit, i és empresonat als vaixells "Uruguay" i "Ciudad de Càdiz", ancorats al port, amb posterioritat seran jutjats i condemnats a trenta anys de presidi. Els fets del sis d'octubre tingueren una notable repercussió a comarques, on en moltes ciutats i pobles, seguint la proclama del President Ll. Companys es declarà l'Estat Català, i es produïren confrontacions de caràcter social, com a Girona, Sabadell, Vilafranca del Penedès, Mataró, Palafrugell i Vilanova i la Geltrú.

La repressió es va abatre damunt dels gairebé 3.200 militans i quadres polítics, molts d'ells d'Esquerra Republicana de Catalunya, que tenien càrrecs en els ajuntaments. La intel·lectualitat catalana fou objecte de detencions, foren empresonats el mestre Pompeu Fabra, president del patronat de la Universitat de Barcelona, l'arqueòleg Pere Bosch i Gimpera, rector de la Universitat Autònoma, el doctor Josep M. Batista i Roca, l'economista i batlle de la ciutat Carles Pi i Sunyer, Estanislau Duran i Reynals, sots president de l'Ateneu Barcelonès, cent cinquanta persones entre professorat i personal administratiu, són destituïdes de la Universitat. Uns 1400 parciers són desnonats de les terres que conreaven.

L'examen dels fets del sis d'octubre sembla indicar que per part del govern català, no hi havia una voluntat política clara de dur a terme una revolta armada, es mantingué una situació a la defensiva, a mig camí entre el vol i dol, una situació carregada de dubtes, sense voluntat clara d'acció, de tirar endavant amb decisió, però tampoc de plegar veles, sembla que es volgués fer una segona edició del 14 d'abril del 1931, enmig de tots aquests dubtes es perdé la iniciativa i el factor sorpresa, en unes negociacions amb el general D. Batet, que no podia fer altra cosa que obeir Madrid, que és el que va fer; dos anys i mig més tard fou afusellat a Burgos pels sublevats, per haver-se mantingut fidel al govern de la República. L'ensulsiada de la insurrecció permet de culpabilitzar l'Estat Català, mitjançant la crítica a la gestió del seus líders Josep Dencàs i Miquel Badia, del fracàs, i així disminuir la influència d'aquest sector dins d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Perquè la insurrecció triomfés, calia: una actitud decidida i enèrgica del govern català, que el general D. Batet, adoptés una actitud de "neutralitat" que hagués permès la consolidació política de l'Estat Català. L'altra possibilitat era fer un acte heroic i de dignitat, com el de la Pasqua irlandesa del 1916, que era força impensable sense la col·laboració de la CNT.

L'anàlisi dels errors de l'octubre del 1934 per part del govern català va permetre que el 19 de juliol del 1936, no es fessin les mateixes equivocacions, i així, vèncer l'exèrcit sublevat a Barcelona i a comarques. Una vegada més l'estudi de la història havia servit per a no caure en els mateixos errors, i així propiciar la victòria, aconseguida amb la col·laboració entusiasta de militants de partits i de centrals sindicals, i de les forces de seguretat sota les ordres del govern català. El sis d'octubre del 1934 és un exemple de com una derrota militar es pot transformar, després de dos anys, en una victòria política a les eleccions del mes de febrer del 1936, amb el triomf del Front d'Esquerres, que obria un llarg procés de transformacions socials i polítiques, que serien estroncades amb la derrota i l'ocupació el gener - febrer del 1939.

Agustí Barrera, historiador

# CONSIDERACIONS SOBRE POLÍTICA CAPITALISTA

Segons el director d'un important grup bancari, el treball és catalogat com un cost afegit a la producció, per tant cal reduir-lo al mínim.... política errònia que condueix a una minva de la capacitat adquisitiva de l'assalariat i rebaixa per tant el consum. Tot això porta a l'encariment del producte per compensar pèrdues, cercle viciós que no acaba mai i perpetua la inflació.



Virginia Woolf, estàndard de la igualtat entre homes i dones

La dona en el treball és considerada mà d'obra més barata, per unes lleis econòmiques o polítiques absurdes amb menyspreu de la seva capacitat intel·lectual i creativa.

Les immigracions són aprofitades per explotar la classe obrera amb salaris baixos, contractes a precari, prejubilacions o llocs de treball inestables (quan un treballador té el desig utòpic de comprar un pis o no disposa d'un lloc de treball fix i solvent o no li concedeixen cap crèdit, i si és així per obtenir-lo a llarg termini els interessos s'incrementen de tal manera que al

final paga dos pisos en lloc d'un).

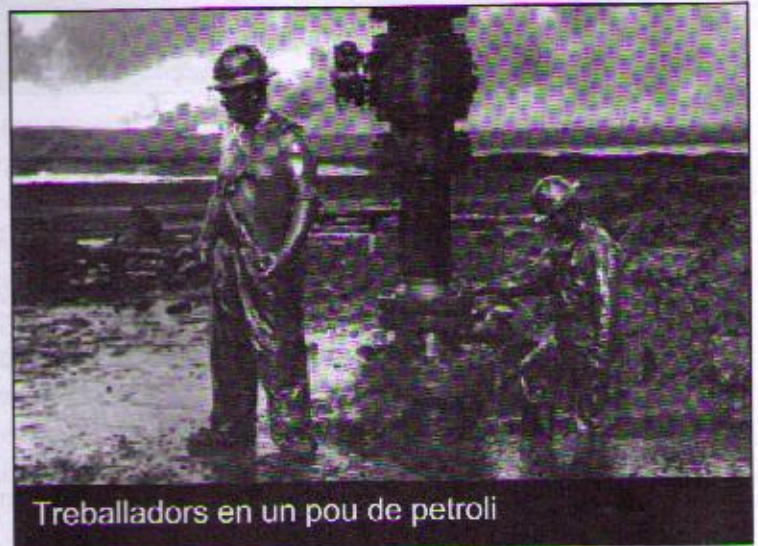
Una altra forma de pressió són les amenaces, ja no es respecten els llocs estables, encara que tinguin guanys segurs i suficients, el trasllat de les indústries a països que tot i que no tenen modernes infraestructures els concedeixen excedències fiscals durant molts anys.

Les empreses només milloren les condicions de treball quan suposen un augment de la producció o bé quan serveixen de propaganda per una marca determinada i en un cas extrem, quan es produeix una desgràcia personal.

Els salaris varien poc en el treball de baixa qualitat, pel contrari en llocs d'alta qualitat, les remuneracions varien molt.

Les societats són cada vegada més riques, no té sentit, doncs, que un important sector de la població visqui pitjor.

El mateix estat (que hauria de donar exemple) en l'observació dels horaris incompleix les normes socials, tècniques, polítiques o de seguretat regulant les condicions de treball, jornades intensives de moltes hores haurien de ser revisades, horaris de comerç, hipers, treball nocturn, transports, aeroports, torns de treball, etc.



Treballadors en un pou de petroli

Els grans magnats de la indústria disposen de la matèria prima (acer, petroli, cotó,...) a més controlen totes les altres forces energètiques (aigua, gas, electricitat) això vol dir que les inflacions les provoquen ells, tota vegada que són els que posen preus o fixen les tarifes.

Controlen la banca, disposen dels seus diners (i dels nostres) amb la qual cosa poden fer els grans negocis. Obren les aixetes quan volen i les tanquen quan els dóna la gana.

Aquesta és la realitat que estem vivint dia a dia, ho tenim difícil.....

J. Fabregat

## APUNTS HISTÒRICS

**1942** — de 300 entitats excursionistes que hi havia a Catalunya fins l'any 1939, només en resten 20, la resta foren clausurades

**1948** — Surt clandestinament el primer número de la revista d'avantguarda artística "DAU AL SET" promoguda per Antoni Tàpies, Joan Pons, Joan Brossa, etc.

# Votar sí, votar no

En el meu llibre *Quasi un dietari (Memòries: 1926-1949)* editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, aviat farà un any, explico que, ja entrats als anys quaranta, vaig cotitzar pel Moviment Socialista de Catalunya. Ho explico a l'espai que dedico a en Ramon Porqueras, llavors un home molt actiu en el món polític clandestí, amb el qual m'unia una bona amistat.

“Un xicot alt i cepat –s’hi pot llegir- els cabells –negres- tallats molt curts, bigoti negre, també, els ulls molt grossos i expressius, bon orador i amb un sentit de l’humor molt acusat. Militava al Moviment Socialista de Catalunya, llavors. D’ell en parla l’Albert Manent en el seu conegut llibre *El solc de les bores*”.

Més enllà explico, entre moltes altres coses, que, a instàncies d’ell jo també m’hi vaig afiliar al Moviment Socialista de Catalunya. “Un risc, evidentment –reflexiono- i no pas pel fet de cotitzar (que ho era, també, és clar), sinó perquè cometíem la gran imprudència de posseir uns carnets individuals on enganxàvem els segells acreditatius del pagament de quotes mensuals”.

Una cotització que no sé quants anys va durar. Sí que sé que va sofrir moltes interrupcions. En Porqueras de vegades es feia foncdís i estava força temps sense veure’l. Va passar algun temps a la Model, també... Fins que es va exiliar a França on encara resideix.

Molts anys després vaig cotitzar pel Front Nacional de Catalunya, a través d’en Rodés, a qui vaig conèixer quan jo tractava amb en Santiago Albertí, editor dels meus primers llibres i bon amic, ara ja traspassat com el mateix Rodés i com tants d’altres. I finalment vaig cotitzar per no recordo ben bé quina branca socialista, però aquest cop



a través del doctor Colomines. Recordo bé, això sí, que en un moment determinat vaig passar a pertànyer, per carambola, al PSC on vaig continuar afiliat fins que, disconforme amb què s'hagués fusionat amb el PSOE, me'n vaig donar de baixa.

En aquesta darrera etapa, per cert, vaig conèixer en Cornudella... El doctor Colomines, ja esmentat, em va citar a casa seva, una tarda, i me'l va presentar. Una reunió on hi havia una altra persona, em sembla. En Joaquim Carbó, potser? No ho sabria pas dir. El que recordo és amb la vehemència amb què s'expressava, en Cornudella, i, sobretot, recordo les esperances que tenia posades en la Unió Europea (llavors pràcticament un projecte, encara) i en els avantatges que en podria obtenir Catalunya, si nosaltres sabíem jugar bé les nostres cartes...

Va ser una conversa llarga i, evidentment, interessant, tot i que jo vaig opinar, amb tota franquesa, que jo hi creia molt poc, en la Unió Europea, i que la solució dels nostres problemes (si és que hi havia solució) havia de venir d'alguna altra banda.

Amb en Cornudella no hi vaig tenir cap més tracte, tot i que vaig seguir, lògicament, la seva trajectòria política. Sovint, però, l'he recordat i he recordat la seva fe en la Europa llavors anomenada, si no m'equivoco, "dels pobles" i que darrerament, gràcies a una maniobra totalment previsible, s'ha convertit en una "Europa eixarçada". I sobretot el recordo ara, ara que s'anuncia un referèndum en què hem de decidir sí acceptem o no una Constitució europea que a nosaltres ens margina. Cerimònia electoral en la qual tinc la intenció de participar, evidentment (és imprescindible, em sembla, participar-hi), però emetent un vot en què, si abans no es produeix un veritable miracle, figurarà un "NO" net i pelat.

Barcelona, 2 de setembre 2004  
Estanislau Torres

**Tot està dit, però com  
que ningú no escolta,  
s'ha de tornar a dir**

André Gidé

# ESGLÉSIA

Penso que aquella gent de Roma s'ho haurien de fer mirar, d'una vegada. L'obsessió sexual que arrossequen, que els fa viure com si la dona fos l'encarnació del pecat és, sense pal·liatius, una barbaritat.

El celibat obligat a tota la clerecia és una contradicció de la naturalesa que només poden complir la minoria que tenen alguna condició física molt especial. Les persones normals tenen els instints naturals que els ha donat Déu i veuen la dona com s'ha de veure, la parella natural de l'home.

Tots els homes normals que serveixen l'Església i van fer un dia el vot que se'ls exigia, es van condemnar per sempre al turment del desig reprimat, al pecat i al penediment continuats.

A l'infern que creuen que s'estan guanyant i no es mereixen.

L'Església, que té una vigència secular reforçada per inèrcia, viu una continuïtat compromesa. I ha de revisar d'una vegada els seus errors i un dels més grossos és veure la dona com perillosa i inferior. Sembla que només se'n salvi la verge Maria i sobretot per verge i no pas per Maria.

L'Església ha de fer molts actes de contrició i el primer per la seva supèrbia al proclamar la seva infal·libilitat quan la història està plena de fets que bescanten aquella seguretat.

I la dona, d'una vegada i per sempre, ha d'ésser reconeguda com a igual a l'home i tan capaç d'exercir qualsevol responsabilitat com el més sant del Papes.

No pot ser que l'"estatus" de l'Església, situada entre els Poders del món, prevalgui per sobre l'esperit de la institució creada per adorar a Déu.

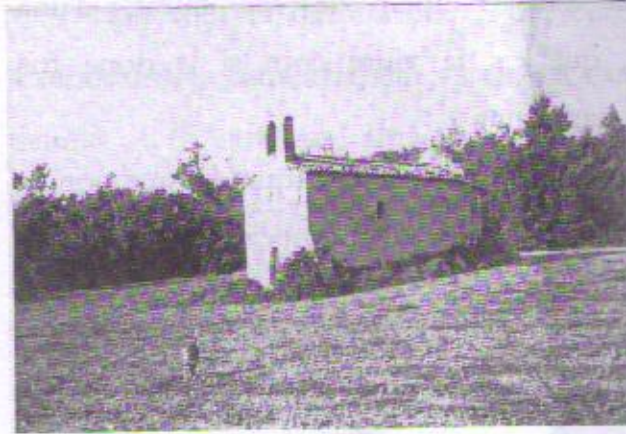
És estrany, però, que no s'adonin, els de Roma, que les esglésies són cada dia més buides i els seminaris, també. No sé si es podrà conservar una presència tan important al món sense el concurs del poble. I la molt trista veritat és que el poble, que segueix creient en Déu, creu menys cada dia que passa en aquesta Església.

Tenen mala peça al teler, em sembla.

Pere Casadesus  
Ex-secretari de Barna Centre

## L'ERMITA I EL GOS

(L'ermita que portava bufanda)



Tant l'ermita (dedicada a la Santa Creu) com el camp de cigrons són reals i estan situats vora de la masia "La Plana, al terme de Sant Joan d'Oló (Bages).

Una vegada era una ermita i un gos. L'ermita duia una bufanda d'herba i el gos li va dir: "Tant de fred tens?" i l'ermita va contestar: "No és pel fred, és que em pica el rostoll". Llavors el gos va mirar i va veure que l'ermita era, efectivament, al mig d'un camp de cigrons tota voltada de rostoll. "I doncs- li va dir el gos- ja no fas d'ermita?" "Si - va respondre ella però només a estones perdudes. És que les ermites són coses una mica passades, ara es porten altres idees". "Ah, ja ho entenc - va dir el gos - vols dir com

ara el meu menjar, que abans em donaven ossos i ara croquetes de la casa Tresquis." "Una cosa així" va dir l'ermita que ja començava a estar tipa de tanta xerrameca. "Vaja - va remugar el gos tot marxant amb la cua entre cames, vull dir potes - ja no havia d'ésser dona i representant de l'església".

La Plana, 28 d'agost del 1987

Maria Hernández Roig

## DIMISSIONS

El sentit de la responsabilitat no és el que més es pot veure actualment puix que a nivell polític s'estan produint unes relliscades de l'alçada d'un campanar.

Veiem alguns exemples:

- El petroli que deprenia l'enfonsat "Prestige" només creu "unos hilillos como de plastilina"
- Hi va haver una catàstrofe aèria i la identitat de les víctimes està en entredit
- Hi ha un fiscal que pateix d'una amnèsia crònica, algú li hauria de recordar què vol dir la paraula fiscal.
- Un èmul de l'utipaldi o Shumaker Phan denunciat quatre vegades per anar a més de 200 Km/h per carreteres normals, no autopistes. Doncs bé, encara no li han reïrat el carnet de conduir.
- Es venen milers de CD pirates pel carrer (en diuen Top Manta) a la vista de tothom i no han pogut descobrir els tallers on es fabriquen, els proveïdors dels materials, les impressores, etc.

Estem fent el "primu" els que complim les lleis i els comprim a les botigues?

Manel Fernández

# Llegendes

Avui trobem natural veure una pel·lícula al cine o la televisió, però no sempre ha estat així, durant l'edat mitjana, els entreteniments eren contes que s'explicaven i es retransmetien de generació en generació i que alguns d'ells han arribat als nostres dies.

En aquells temps, l'heroisme, la valentia i la cavalleriesitat eren l'eix i la clau de totes les llegendes que per mitjà dels trobadors anaven passant d'un lloc a l'altre i tal vegada adaptant-les als llocs i personatges de cada contrada.

Una llegenda de les més populars era "L'emperadriu d'Alemanya". Sembla ser que es posà en dubte el seu honor per part de dos personatges poderosos de la Cort, els quals varen fer greus inculpacions davant de l'emperador, i aquest condemnà a l'emperadriu a ser cremada a la foguera si no sortia un cavaller disposat a lluitar pel seu honor, la versió catalana del conte fa sortir el Compte de Barcelona, que finalment va vèncer els malvats calumniadors.

Molt senzill, molt romàntic, eren les llegendes que en les nits d'hivern es cantaven al voltant de les llars de foc, tant en les cases d'humils pagesos com en els castells de nobles rics.

Avui també s'expliquen contes polítics, amorosos, esportius, que omplen diaris i revistes, però... contes al capdavant.

Pere Roca

## Herois anònims

Miquel Ortiz

En aquest cas, els nostres personatges són els membres de l'equip que capdavant en Romà Cuyàs, que van fer possible que el 1992 tinguéssim a Barcelona els millors jocs olímpics que s'han celebrat.

Tots ells van anar madurant la idea que Barcelona era capacitada per a dur a terme una empresa de tanta envergadura, així ho van exposar al que aquell temps (1981) era alcalde de Barcelona, en Narcís Serra. L'home, entusiasmat, els va fer costat al moment.

Per tal d'anar treballant amb el projecte, al principi es va treballar amb molta discreció, suposaven amb raó que el govern de Madrid no veuria de bon ull que aquest projecte es duqués a

terme a la nostra ciutat. Tot i això en saber-se la intenció i les investigacions pertinents que s'estaven fent, l'oposició, encara que solapada existí.

Els viatges i converses que els periodistes van fer Mercè Varela, Codina, Mir i el mateix Samaranch tot i no poder fer-ho obertament, van fer el pes necessari per a que la balança es decantés per la nostra ciutat.

Quan van acabar tota la feina amb una nota excel·lent, els nostres homes es van retirar amb la gran satisfacció del deure acomplert.

Uns altres es van trobar com caiguda del cel aquella gloriosa realitat i es van posar les medalles.

Barcelona '92





## EL FÒRUM

Pel que sembla, hi ha una controvèrsia al carrer per un fet d'actualitat en el present any, El Fòrum.

Cadascú té la seva opinió particular, el cas és que sents dues converses diferents sobre el tema i talment sembla que parlin de dues coses tant diferents i oposades com els colors verd i vermell.

Respecto totes les opinions, perquè tothom té la seva raó, el que passa és que ho miren amb cristalls molt diversos.

Uns parlen d'avorriment, aclarim d'una vegada que el Fòrum no és pas un parc temàtic com Port Aventura.

Altres diuen que els costos d'aquest projecte els haurcm de pagar durant molts anys (que mirin el pressupost de l'exèrcit o el del Ministeri d'Estat o el de la Casa Reial).

Parlen els que ho defensen, dient que ha donat molts llocs de treball tant directes com indirectes.

Hi ha qui diu que fa tanta calor que no es pot gaudir d'una visita exhaustiva i documentada.

Per sobre de totes les consideracions, el cert és que s'ha fet una obra colossal que ha donat prestigi a Barcelona; que ha portat personatges prou importants per donar a conèixer el pensament mundial a tots els habitants d'aquesta ciutat, i el que és més important, molts estrangers han vingut atrets més per la cultura que pels espectacles lúdics.

Que cadascú s'ho prengui com vulgui, però que faci un examen de consciència i respecti totes les altres consideracions.

Malament quan es vol donar la culpa de tots els mals que passen al país a una sola cosa. És possible que no hi hagi visió de conjunt, o potser que molts s'apunten sempre al esnobisme del moment.

**Lluís Casamitjana**

## IMMIGRACIÓ

Quin problema se'ns ha presentat! No és fàcil, ni molt menys, les solucions que unes parts plantegen són inviables pels altres, a tot això... Què hi diu el Poble?

Uns per raons humanitàries diuen, PAPERS PER A TOTHOM.

Els demagogs i els oportunistes de sempre s'apunten cap aquest cantó.

Altres raonen les conseqüències que pot portar aquesta política, que a l'únic que perjudica és al poble ras. Ja veuen que les carrues de pateres fent curses per arribar a les costes d'Andalusia.

La trista realitat és que el país no pot absorbir tanta quantitat d'immigrants.

En primer lloc, no hi ha prou llocs de treball per a la ingent massa que es pugui presentar.

En segon lloc no hi ha prou diners a la seguretat Social per atendre la gran quantitat que això comportaria (actualment es posarà un impost sobre els carburants per compensar el dèficit anual de la Sanitat).

Ajuntem això amb el problema afegit de voler disposar, ja d'arribada de les mateixes prerrogatives que els nadius, els quals estan cotitzant molts anys per poder gaudir d'una jubilació més aviat misera, o sinó que ho preguntin a les vídues.

Un altre problema que es presenta (més ben dit, ja hi és) és la presència de la delinqüència més o menys organitzada, en un país que sembla que tot sigui tolerat.

El problema s'ha de resoldre tocant de peus a terra. No podem donar-li llargues al fet i arribar a enfrontaments sagnats.

Que estudiïn el problema kosovar, coneixent la realitat de les dues parts, no solament la defensen alguns demagogs.

**Joan Vilaplana**

# LA CARA GRUIXUDA DEL MINISTRE

Una vegada més s'ha demostrat que per ser ministre d'indústria no cal saber perquè a les fàbriques s'hi instal·len xemeneies, per a ser ministre de sanitat no cal saber la diferència entre una pastilla d'aspirina i un massatge a la ronyonada, per a ser ministre d'afers estrangers no cal saber si París és la capital de França o d'Itàlia. L'únic que cal, l'únic imprescindible per a ser ministre de qualsevol cosa, a Espanya, és tenir molta barra, és a dir, seu un penques.

Com ja és de domini públic, el dilluns dia 12 de juliol, el ministre senyor Montilla, amb tota la barra del món, es va atrevir a pronunciar una conferència en el Cercle Financer, a la Caixa, sota el títol: **«10 ideas sobre la economía del conocimiento. Una reflexión sobre el impacto social de un nuevo modelo de crecimiento económico»**. Dic amb tota la barra perquè és un tema del qual el senyor Montilla ni n'havia sentit mai a parlar, ni en tenia la més remota idea que se'n pogués explicar res.

Si les coses són així, com és que el flamant ministre s'atrevis a dictar una lliçó magistral a uns senyors que fàcilment n'hi podrien donar a dotzenes, a ell que no en té ni idea? Senzillament, algú el va convèncer que només havia de llegir uns fulls que algú li escriuria i que, després, tothom aplaudiria, tothom el felicitaria i ningú ni li portaria la contrària ni li demanaria cap aclariment. I ell s'ho va creure.

El que el senyor Montilla no podia endevinar és que el negre encarregat d'escriure-li el discurs fos tan negat, tan incompetent, que es va limitar a agafar un llibre recentment publicat per la UOC, amb el títol **Principis d'economia del coneixement** dels professors Jordi Vilaseca i Joan Torrent, un dels primers capítols del qual porta per títol **«Deu idees bàsiques sobre la nova economia»**, el va traduir al castellà i, l'ingenu, ni es va molestar a introduir-hi alguna canvis per a dissimular.

Si al final de la xerrada tot eren felicitacions i copets a l'esquena, quan ha petat l'escàndol el normal hauria estat, suposant que el «conferenciant» li quedés un mínim de dignitat, la fulminant dimissió i la retirada a un amagat lloc fins a superar la vergonya. Però ja veureu com «aquí no ha passat res» i tot continua igual i si un dia el treuen de ministre d'indústria, el posaran de ministre de qualsevol altra cosa, que el poble té molt poca memòria i tot ho admet.

**Antoni Munné i Tomàs**

## El Nom ja no fa la cosa

En el món social d'avui i, segurament, des que se'n té memòria, ja que res fa pensar el contrari, el naixement d'un infant ha estat motiu d'alegria i celebració, vivint-ho com un rejuveniment en l'existència de cada u. El meu avi, home de pagès, amb tot el bagatge que el fet comporta, i em remunto fins a uns dos-cents anys enrere, ja augurava que "algun dia els vius envejaran els morts". Dos-cents anys per a la vida de la

Ja a la meva mare li havia sentit a dir que la persona "pel sol fet de ser-ho ja era de plànyer"

Terra deuen ser cosa de deu minuts, dins del seu pronòstic ell no deixava de denunciar que la humanitat anava perdent valors que, bé o malament, mantenien l'equilibri i la pau social, malgrat el mal exemple que donaven governants d'aquell moment amb la complicitat de l'Església, principal adormidora del poble.

Els néts d'aquella època també hem viscut situacions semblants que, com a mínim, ens han deixat tastar uns primers anys del segle XX plens d'esperança en què l'esforç per aconseguir una millora pel viure quotidià i per a deixar un demà millor aplanava totes les dificultats. A la meitat del segle XX erem de bons dirigents polítics, que són els únics que poden donar un nou marc social fent desaparèixer definitivament els fantasmes de salvadors de pàtries i de mandarins il·luminats. Ara, malgrat el sedàs per on passen les notícies que els poderosos permeten, al poble sap que mai havia mort tanta gent de fam, de misèria i de malalties curables per uns i mortals per altres, ni les injustícies de tota mena havien estat tan visibles i horribles. El poble, doncs, sap allò que li deixen saber i fins les paraules són tergiversades, canviat el sentit i aplicades segons convé als immorals financers que ho dominen quasi tot. Ara un defensor d'una pàtria oprimida, el que defensa uns drets ancestrals, el que pretén allunyar els opressors del poble se'l titlla de terrorista, una paraula que ha deixat de tenir el seu sentit clàssic.

No tot està perdut però el panorama humà no és gens envellidor però potser en lloc d'alegrar-nos en l'arribada d'una nova vida hauríem de solidaritzar-nos amb els problemes que l'assaltaran. Ja a la meva mare li havia sentit a dir que la persona "pel sol fet de ser-ho ja era de plànyer". Potser els nostres ancestrals comptaven amb la rudimentària aritmètica de que com més eren a repartir menys en tocava, aplicant-ho a les necessitats naturalment.

La Xina, segons tinc entès, comença a treure el cap després d'haver limitat a cada parella el nombre de fills durant una colla d'anys. No sé si aquesta és la solució, però el que resulta impresentable és que en el món de la misèria (en diuen tercer món) la població augmenti desorbitadament.

Segurament pels amos del diner, els que tanquen o obren les aixetes segons convé a les seves finances i negocis, ja els va bé que la gent tingui necessitats que hagin d'esmerçar esforços per sobreviure i que la immediatesa de la necessitat no els permeti veure l'origen del seu patiment, i, si en surt algun de més espavilat, el capital pot propagar les drogues i l'erouisme més desenfrenat que tot serveix per estovar la ment.

**Lluís Urpinell i Joan**

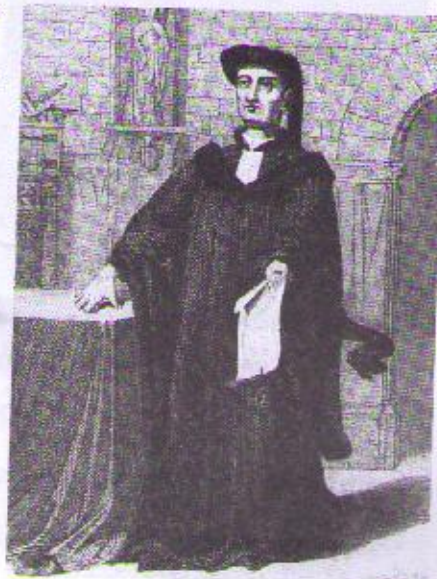
## Els nostres personatges:

# Joan Fiveller

Passem moltes vegades per la Plaça de Sant Jaume, tant, que les seves estructures i edificis els podríem dibuixar de memòria. I si de memòria parlem, pot ser que per ignorància o desconeixement de la història, no ens fixem gaire en les estàtues que semblen talment que facin guàrdia als dos costats de la porta de l'Ajuntament.

Una és del rei Jaume I, quasi tothom ho sap.

L'altra és la de Joan Fiveller, que amb tota raó ocupa l'altre costat de la porta. I és amb tota raó perquè ningú com ell ha defensat amb més coratge la ciutat de Barcelona, sense més arma que la seva dialèctica i la seva raó.



Joan Fiveller defensà les tradicions, les lleis i les institucions catalanes enfront d'un rei absolut i autoritari, imposat pels tripijocs i padrinatges d'uns polítics de l'època, amb ajuda d'uns clergues, inquisidors i que, paradoxalment, a un d'ells van fer Sant.

En una acció temerària, li recordà al rei l'obligació que tenia tot ciutadà de pagar tributs i dels quals la seva dignitat reial no l'eximia.

El tribut anomenat "vertical" era un arbitri que tot ciutadà ena obligat a pagar en la compra de la carn pel consum.

La cosa va acabar bé, de la mateixa manera que podia haver acabat malament, potser que el d'Antequera afeblit per les malalties o temorós d'una revolta que acabés amb la seva vida, va claudicar per primera vegada davant d'aquell home loquaç i tossut.

Aquesta vegada els mateixos partidaris del rei, el partit de "La Biga" van fer costat a Fiveller, quan aquest, decidit a defensar les lleis de la ciutat, es va vestir amb la gramalla (túnica negra que portaven els consellers) per donar més oficialitat a la seva demanda.



En Ferran I, anomenat d'Antequera per haver conquerit aquesta important plaça als Sarrains en l'anomenada "Reconquista".

Finalment el d'Antequera enutjat, malalt i molt afeblit físicament, tot i que només tenia 36 anys, se'n va anar cap al seu país, no va durar gaire, en arribant a Igualada va deixar aquest món.

Es parla molt poc de persones que com en Fiveller, afronten les seves obligacions amb el consegüent perill de la seva integritat defugint de prebendes i favoritismes que podrien fer més fàcil la seva actuació política.

Encara en queden, sort en tenim, alguna cosa tenen de bo la civilització i la cultura.

**Joan Miragall**

## Racó Poètic: País Petit

El meu país és tan petit  
que quan el sol se'n va a dormir  
mai no està prou segur d'haver-  
lo vist.

Diuen les velles sàvies  
que és per això que torna.  
Potser sí que exageren,  
tan se vall és així com m'agrada  
a mi

I no en sabria dir res més.  
Canto i sempre em sabré  
malalt d'amor pel meu país.

El meu país és tan petit  
que des de dalt d'un campanar  
sempre es pot veure el campanar  
vei.

Diuen que els pobles tenen por,  
tenen por de sentir-se sols,  
tenen por de ser massa grans,  
tan se vall és així com m'agrada  
a mi

I no en sabria dir res més.  
Canto i sempre em sabré  
malalt d'amor pel meu país

El meu país és tan petit  
que sempre cap dintre del cor  
si és que la vida et porta lluny  
d'aquí

i ens fem contrabandistes,  
mentre no descobreixin  
detectors pel secrets del cor.  
I és així, és així com m'agrada  
a mi

I no en sabria dir res més.  
Canto i sempre em sabré  
malalt d'amor pel meu país.

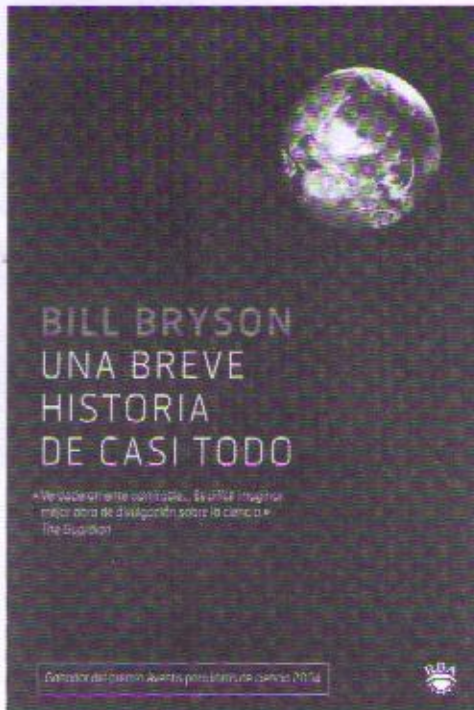
**Lluís Llach**

# LA NOSTRA CRÍTICA

HEM VOLGUT OBRIR UNA SECCIÓ DE CRÍTICA LITERÀRIA PER TAL QUE ELS NOSTRES SOCIS REBEU  
RESSENYES DE LLIBRES QUE CREIEM PODEN SER DEL VOSTRE INTERÈS.

## UNA BREVE HISTORIA DE CASI TODO

Bill Bryson; RBA Editorial



Títol molt pretensions, certament. L'autor, Bill Bryson, és un home que ha dedicat un considerable temps cercant aquells especialistes més idonis per tal de donar resposta concisa a qüestions acceptables amb rutina, més que curiositat, per la majoria. Qüestions que van des dels orígens de la Gran Explosió, del començament del no res fins el present. Des de les primeres partícules, fins a la desaparició d'espècies de mans humanes. Exposició feta amb rigor i sobretot de gran amenitat. Una exploració que ajuda a descobrir el temps l'espai i la vida, i detalls que uneixen tots els elements bàsics. Ens fa descobrir

com hem aconseguit aquest concixement, com s'han conegut aquests fets, la seva significació i llurs implicacions.

Guanyador del premi Avetis 2004 de llibres científics. Llibre per curiosos, fent assequible la ciència. Es llegeix amb gran plaer. Segueix un camí cronològic que permet explicar-ho "tot", això sí, amb gran concisió. Uneix amb molta habilitat tot el que ell considera significatiu destacar, i a mesura que va explicant els fets i aconteixements amb nosaltres, relaciona amb el present. Parla dels microorganismes, per exemple, què són i què fan, i estableix relacions de forma molt singular i com ens influeix avui. Explica les batalles aferrissades entre el gradualisme i el catastrofisme dels científics, etc.

En definitiva, un llibre de divulgació apte i a l'abast de tothom, amb rigor i sobretot molt original en la seva exposició.

**Josep Busquets**

*Cooperativa Cultural Rocaguinarda*



## MEMÒRIES D'Arbecca a l'Opus Mei

Josep Pernau; Edicions La Campana

En el cine, sobretot en el nord-americà, hem vist moltes pel·lícules sobre el periodisme, interessants la majoria, retraten una vida agitada, divertida, atzarosa. Un pensa que en el cine tot s'hi val, que l'entusiasme i la ingenuïtat corren paral·leles amb la malícia i la vilesa, només depèn de la imaginació del guionista.

Quan vaig veure a les llibreries anunciat aquest llibre, em van entrar ganes de comparar la ficció amb la realitat.

En Pernau és un bon periodista, no anem ara a descobrir-lo, vaig voler també veure com era el periodisme del país, costa de creure, els americans exageren, però no tant, les aventures i peripècies que té el periodista del carrer és igual a tots els països. Potser que les circumstàncies per les quals va travessar Barcelona i tot el país ho facin més increïble, la censura, la controvertida Llei Fraga, les amenaces i els insults corrien paral·lels amb la busca de la veritat i a continuació el que és més difícil, explicar-la al poble entre línies.

No vull estendre'm més, m'ha agradat el llibre, potser abunda molt en els noms de companys de feina (potser perquè deu estar agraït) però en conjunt ha fet una cosa molt important, ha explicat un bon tros de la història del nostre país.

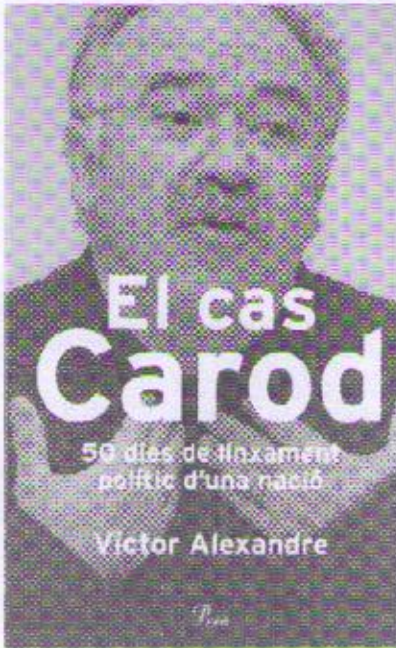
Joan Vilalta

**Quan la injustícia arriba a un cert nivell, cal infringir la llei per denunciar la situació**

**Josep Bové (Talence, occitània, 1953)**

## EL CAS CAROD

Victor Alexandre; Editorial Proa



Recomano la lectura d'aquest llibre a les persones que, malgrat no tinguin, o no vulguin tenir sentit polític, de ben segur que voldran estar ben informades.

Pels que tenim sentit polític i exercim la nostra catalanitat, uns l'hauem llegit i d'altres, encara no.

Des la dedicatòria, passant pel pròleg i seguint per la narració, tot plegat traspua les qualitats de l'autor del llibre, i dels fets que explica: claredat amena, un saber escriure i descriure sentiments i fets amb honradesa, coherència, amb intel·ligència bondadosa i al temps irònica.

Vaig començar a llegir el llibre amb molt d'interès fins el final, perquè necessitava valorar l'efecte del cas Carod, el que havia vist i viscut, passats vuit mesos.

El tornaré a llegir per a memoritzar els pensaments-llavor, llavor de la bona informació de'n Victor Alexandre. Les seves reflexions haurien de despertar els qui volen tenir la dignitat i el sentit polític endormiscats.

Essent un tema serós i dolorós, el de assajament psicològic i/o polític, a mida que aneu passant full, de tant en tant, la fina i clara ironia de l'autor us farà fer una bona rialla o bé dibuixar un somriure de complicitat.

Trobo que en Victor Alexandre és una de les persones que pensa, creu, diu i fa d'una magnífica i coratjosa persistència, perquè qui vulgui ésser català, pugui estar sempre ben informat.

Les persones que estimem la nostra pàtria, (per alguns potser serà adoptada) ho fem amb dignitat i coratge, lliures del Complex E. E. - d'Estat Espanyol, com diu Carles M. Espinalt.

Per tot això, és fàcil sentir-se ben prop i còmplice de l'autor del llibre.

Desitjo que aquest llibre us doni força i coratge persistents per a exercir dignament la catalanitat, amb el sentit de la continuïtat ben afinat.

Recordo bé com ho diu Carles M. Espinalt:

**“NO TÉ SENTIT RECUPERAR FORCES SI NO ÉS CORATJOSA LA NOSTRA FORMA DE VIURE.”**

**Margarita Bisart**

*Sòcia del CADCI*



# Volem que ens diguis la teva!

Si voleu, estem oberts a publicar les vostres opinions, ens podeu fer arribar articles, ressenyes de llibres, cartes, opinions, poemes... per fer de la nostra revista un mitjà més plural.

Podeu fer-nos arribar els escrits mecanografiats per correu a

Rambla de Santa Mònica, nº 10

08002 Barcelona

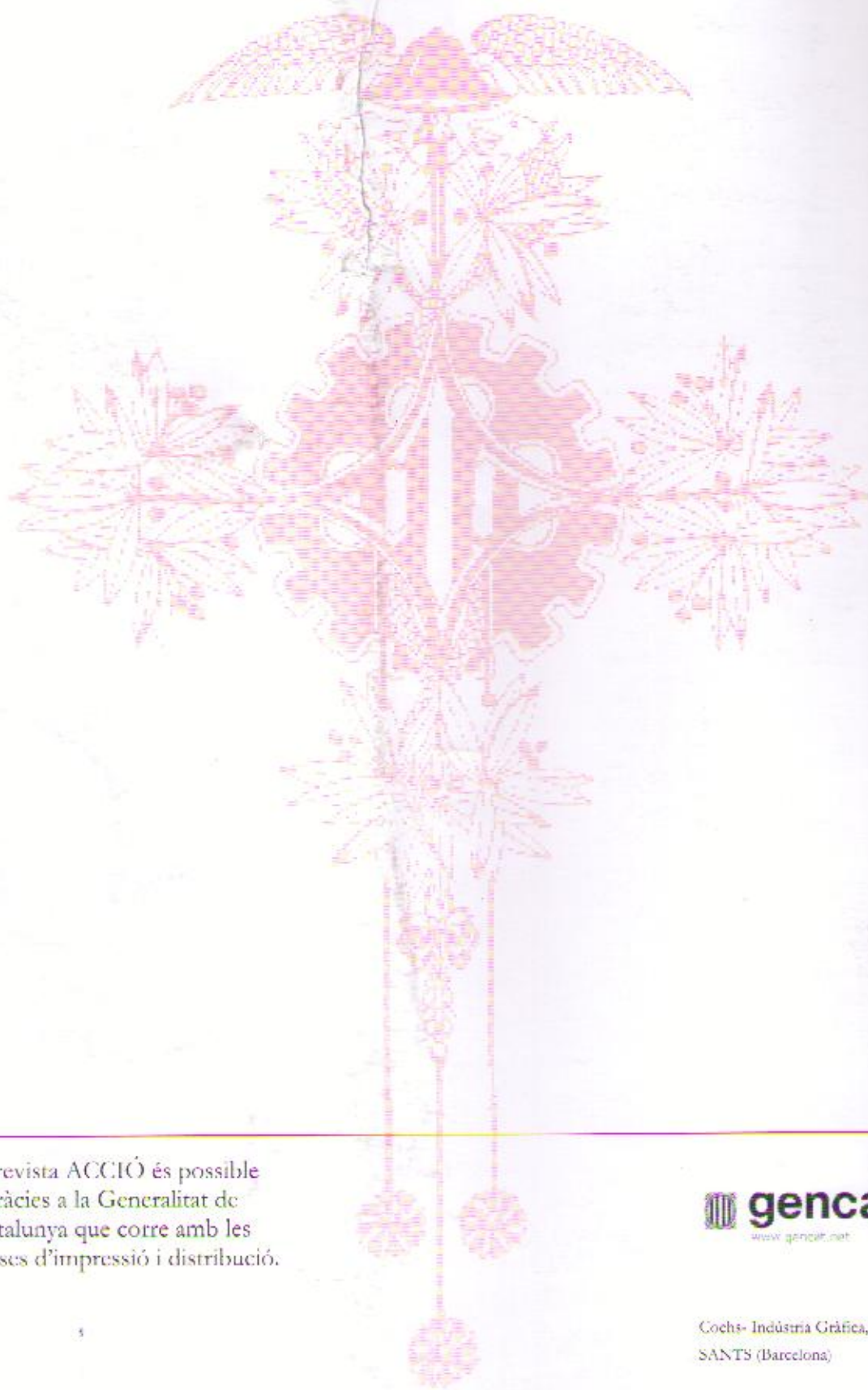
Per FAX al número

93.430.68.12

O per correu electrònic a

Gadcit903@yahoo.com

Fes servir qualsevol d'aquests mitjans per fer-nos arribar suggeriments, queixes o allò que pensis que ens pot interessar per millorar la revista.



---

La revista ACCIÓ és possible  
gràcies a la Generalitat de  
Catalunya que corre amb les  
despeses d'impressió i distribució.

 **gencat**  
[www.gencat.net](http://www.gencat.net)

Cochs- Indústria Gràfica, s.l  
SANTS (Barcelona)